

Sak KM 11/13 NOU 2013:1 Det livssynsåpne samfunn - Stålsettutvalget

Kirkemøtekomitéens merknader

Menneskeverd og menneskerettigheter

For Den norske kirke er det en grunnleggende oppgave å arbeide for menneskeverd og menneskerettigheter, siden det kristne menneskesynet understreker at ethvert menneske er skapt av Gud og har uendelig verdi. Menneskeverdet og enkeltmennesker sin integritet skal ikke krenkes, men forsvares når det trengs. Komiteen ser det internasjonale menneskerettighetssystemet som svært viktig uttrykk og verktøy for dette.

Komiteen vil understreke at også innenfor menneskerettighetsvernet har staten betydelig frihet i hvordan den vil regulere sin tilknytning til en majoritetskirke. Komiteen viser her blant annet til de prinsipper som anvendes i den såkalte krusifiksdommen (Italia vs Lautsi).

En helhetlig tros- og livssynspolitikk

Komiteen slutter seg til utvalgets grunnleggende prinsipper for en helhetlig tros- og livssynspolitikk i Norge. Komiteen finner samtidig grunn til å påpeke at prinsippene ikke uten videre gir klare svar eller løsninger på konkrete, samfunnsmessige spørsmål. Praktisk tros- og livssynspolitikk har store innslag av verdivurderinger ved seg. Den nærmere *vektingen* av hver for seg legitime verdier og prinsipper, vil påvirke de svar som gis på konkrete spørsmål.

Komiteen mener i denne sammenhengen at det også er *flere* vesentlige faktorer enn de vi finner i utvalgets 8 prinsipper, som bør tillegges vekt i utformingen av en mer helhetlig tros- og livssynspolitikk. Komiteen mener at også internasjonale urfolkskonvensjoner, landsdekkende tilstedeværelse, oppslutning som majoritetstrossamfunn og bredde i kompetanse er vesentlige faktorer det må tas hensyn til. Historie og kulturell kontekst bør også reflekteres i den enkelte sak.

Den norske kirke har mange medlemmer i alle kommuner, og er derfor til stede som kultur-, omsorgs- og riteinstitusjon i alle norske lokalsamfunn for å tjene og betjene disse medlemmene. Komiteen mener at folkekirkens ansvar for mennesker ikke blir mindre, men snarere større, når båndene til staten løsnes på.

Komiteen støtter utvalget som mener at i et tros- og livssynsåpent samfunn med en aktiv støttende tros- og livssynspolitikk bør myndighetene i en del sammenhenger gå *lengre* i å stimulere og legge forholdene aktivt til rette for *minoriteters* tros- og livssynsutøvelse enn det myndighetene strengt tatt er rettslig forpliktet på.

Et livssynsåpent samfunn anerkjenner at tros- og livssynssamfunn er samfunnsinstitusjoner som opprettholder, bygger og utvikler kultur og fellesskap. Komiteen mener at en aktivt støttende tros- og livssynspolitikkk må legge til rette for at tros- og livssynssamfunn får bidra til integrering, verdier og kollektiv mening som et pluralistisk samfunn er avhengig av.

Likebehandling og ikke-diskriminering

I et land med en majoritetskirke – *uavhengig* av hvilken formell tilknytning denne har til staten – vil debatter og motstridende interesser ofte dreie seg om spørsmål og uenighet i konsekvensene av likebehandling og ikke-diskriminering. Komiteen slutter seg til utvalgets vurdering om at prinsippene om likebehandling og ikke-diskriminering må være styrende for norsk tros- og livssynspolitikkk. Komiteen er videre enig med utvalget i at en del forhold som i det ytre eller formelt fremstår som forskjellsbehandling, *ikke* vil være diskriminering i menneskerettslig forstand, fordi det ikke utgjør en *usaklig* forskjellsbehandling. For å vurdere om noe er diskriminering, må en se på om eventuell forskjellsbehandling er nødvendig for å oppnå et saklig formål, og ikke er uforholdsmessig inngripende.

I noen tilfeller kan det være saklige grunner for ikke å likebehandle – enten for å ivareta minoriteter på den ene siden, eller, på den andre siden, på grunnlag av antall medlemmer, omfang av behov, eller historiske forhold og kultur.

Komiteen er ikke enig med utvalget når det i kapittel 10 konkluderer med at «... ved konflikt mellom likebehandlingsprinsippet og argumenter basert på historiske forhold, bør det for en framtidig politikk og for framtidige ordninger være slik at likebehandlingsprinsippet er overordnet argumenter basert på historiske forhold» (side 114 andre spalte). Komiteen mener for det første at dette blir for unyansert, da en helhetlig tros- og livssynspolitikkk alltid vil måtte drøfte de ulike prinsippene opp mot hverandre, og – avhengig av sak – vurdere hvilke i en gitt situasjon som bør veie tyngst. For det andre kan det se ut som at utvalget her setter likhetstegn mellom ivaretakelse av kristen kultur og «argumenter basert på historiske forhold». Når nærmere 90 % av befolkningen i Norge tilhører kristne trossamfunn, blir det lite treffende.

Komiteen vil påpeke at prinsippet om likebehandling må forstås i vid forstand og ut over kun å gjelde tilskuddsordninger. Komiteen vil i denne sammenheng understreke at offentlige tjenester og ordninger for fremtiden i større grad enn det som er gjeldende i dag, må tilpasses et tros- og livssynspluralistisk samfunn.

Bredere forståelse av religion

Komiteen mener en stor svakhet ved utvalgets rapport er en overraskende smal tilnærming til og forståelse av religion. For det første synes religion å forstås som en type livssyn, og beskrives som å «bestå av det et menneske mener om de største spørsmålene i livet» og «ha oppfatninger om menneskets plass i tilværelsen og en holdning til sentrale etiske spørsmål» (s. 85). For det andre synes utvalget flere steder å forholde seg til religion som summen av aktiviteter i et trossamfunn. Komiteen mener at dette er et for reduksjonistisk syn på religion. Religion er blant annet også kultur – taus så vel som artikulert, riter, praksiser, tradisjoner, opplevelser, holdninger, emosjoner, sanselige erfaringer, normgrunnlag, verdisystemer og individuelle og kollektive identiteter. Utvalgets reduksjonistiske tilnærming til religion rammer ikke bare kristen religion, men også andre religioner. Komiteen mener at utformingen av en mer helhetlig tros- og livssynspolitikkk må basere seg på en bredere religionsforståelse.

Komiteen mener utvalgets hovedgrep med å etablere begrepet «et livssynsåpent samfunn» er svært bra og viktig. Dette er en viktig dreining bort fra ideen om et livssynsnøytralt samfunn. Det viktige ved det nye begrepet er betoningen av det åpne til forskjell fra det nøytrale. Ideelt sett kunne utvalget brukt begrepet «religions- og livssynsåpent samfunn» for på den måten å tydeliggjøre en bredere religionsforståelse og også knytte begrepsbruken nærmere opp mot internasjonale begreper, jf. «freedom of religion or belief».

Grunnlov og verdiparagraf

Komiteen er enig med utvalget i at likebehandlingsprinsippet er en viktig rettesnor i praktisk tros- og livssynspolitik. Allikevel kan ikke komiteen se at dette prinsippet gjør det nødvendig å endre Grunnloven, som nylig er endret med stor politisk tilslutning.

Komiteen vil i denne sammenheng vise til tidligere kirkemøte- og kirkerådsvedtak hvor det heter at en også etter en relasjonsendring mellom stat og kirke ser behovet for en fortsatt forankring av statens verdigrunnlag i den kristne og humanistiske arv.

En annen historiebeskrivelse er mulig

Komiteen setter spørsmålsteget ved deler av utvalgets historieskrivning om Den norske kirke. Utvalget synes å beskrive Den norske kirkes rolle i samfunnet de siste århundrene som en beretning om kirkens tap av kontroll over viktige samfunnsområder. Utvalget legger stor vekt på å beskrive kirkens overgang fra en maktbase i embetsmannsstaten til *en av flere* aktører på livssynsmarkedet i den sekulariserte staten. Komiteen erkjenner at historien om Den norske kirkes og kirkenes rolle i det norske samfunnet kan skrives på mange måter. Komiteen mener kirkenes rolle i moderniseringen og demokratiseringen av samfunnet, samt utviklingen av velferdsstaten også er perspektiver som hører hjemme i denne historien. Det gjør også kirkenes århundrer lange diakonale tjeneste og vesentlige bidrag til utvikling av den institusjonaliserte helse- og omsorgstjenesten og skolevesenet.

Komiteen viser også til Enger-utvalget og NOU 2013: 4 *Kulturutredningen 2014* som har en helt annen tilnærming til historien om Den norske kirke i samfunnet. Enger-utvalget ser på kirkens rolle som kulturbærer etter 1814. Det beskriver kirken som en kulturinstitusjon i kraft av sin rolle som forvalter av landets religiøse kunnskapstradisjoner og rituelle liv, som møteplass i samfunnet og pådriver for folkeopplysningsarbeid. Kirken beskrives som en institusjon som har vært med å bygge den kulturelle grunnmuren i Norge og mobilisert folk til aktiv samfunnsdeltakelse.

Kirken og kulturen

Komiteen vil vise til Enger-utvalget som understreker at «Den norske kirke har som folkekirke en særlig rolle som formidler av kulturarven, slik den er innvevd i kirkebygg og menneskers livsriter. Den norske kirke har en landsdekkende kulturell infrastruktur med tilstedeværelse i alle landets kommuner.» (s. 312)

Kirken er en viktig arena for kirkemusikk, visuell kunst og andre kulturaktiviteter, herunder både profesjonell virksomhet og amatørkultur, som kor, fritidsklubber, danse- og teatergrupper. Den framstår flere steder i landet også som en viktig kulturprodusent. Den norske kirke er flere steder arbeidsgiver for den eneste profesjonelle kunstneren i kommunen. Salmeskatten utgjør en viktig del av kulturen både nasjonalt og i mange lokalsamfunn. Kirkebyggene er sentrale kulturarvbærende arenaer som Enger-utvalget regner som en del av den kulturelle grunnmuren. Komiteen vil som Enger-utvalget fastholde at den felleskirkelige relaterte kulturarven er et verdifullt grunnlag for tros- og

livssynssamfunns betydning for identitets- og meningsskaping også i det livssynsåpne samfunn.

Pluralistisk samfunn og dialog

Komiteen vil vise til Kirkemøtets hørings svar på NOU 2006: 2 *Staten og Den norske kirke*, pkt. 1.1.3, hvor det bl.a. heter at «Den norske kirke er opptatt av hva det vil si å være en majoritetskirke som opptrer respektfullt overfor andre tros- og livssynssamfunn, ikke minst for å fremme forståelse mellom ulike tros- og livssynssamfunn. Kirken har et uttrykt ønske om å lytte til minoritetenes opplevelser og erfaringer.»

Norge er i dag et tros- og livssynspluralistisk land. Komiteen mener at det er et stort behov for en politikk som i større grad enn i dag tar hensyn til tros- og livssynsmangfoldet, blant annet ved å tilrettelegge bedre for en pluralistisk tros- og livssynsutøvelse i det offentlige rom og en bedre betjening i offentlige institusjoner. Samtidig som komiteen argumenterer for at Den norske kirke kan ivareta særlige samfunnsansvar på vegne av fellesskapet, vil komiteen understreke at *mennesker* som tilhører andre tros- og livssynssamfunn bør ha et tros- og livssynsmessig tjenestetilbud på linje med mennesker som tilhører majoritetsreligionen.

Menigheter og ulike deler av Den norske kirke engasjerer seg på en aktiv måte i tros- og livssynsdialoger. I dialogene bygges det kjennskap og kunnskap, og en får gode og tillitsfulle relasjoner, samt kommunikasjonskanaler for å diskutere krevende problemstillinger av både politisk og religiøs karakter. Menigheter og aktører i Den norske kirke bør oppfordres til å fortsette med å bygge økumeniske og interreligiøse relasjoner, og til å lytte og lære av erfaringer med hvordan det er å være tros- og livssynsminoritet i det norske samfunnet.

I det pluralistiske samfunnet vil Den norske kirke fortsette å ta samfunnsansvar både lokalt og nasjonalt. Kirken ønsker å bidra med sine erfaringer og kompetanse, kirkerom og samlingssteder, og ta del i samfunnsbyggende og integrasjonsfremmende dialoger. Den norske kirke vil fortsette sitt samarbeid på tvers av tros- og livssyn slik at Norge oppleves å være et godt tros- og livssynsåpent samfunn for alle mennesker i landet.

Kirkemøtets vedtak

1. Kirkemøtet er glad for NOU 2013: 1 *Det livssynsåpne samfunn*. Kirkemøtet har siden behandlingen av Kirkerådets kirke/stat-utvalg i 2002 understreket behovet for en mer helhetlig, statlig tros- og livssynspolitikk, og ser utredningen fra Stålsettutvalget som et viktig bidrag i denne prosessen. Kirkemøtet vil i det følgende kommentere noen av de overordnede problemstillingene som utredningen reiser.
2. Kirkemøtet mener at NOUens førende premiss om «et livssynsåpent samfunn» er en god og riktig tilnærming, og en viktig dreining bort fra ideen om et livssynsnøytralt samfunn eller en livssynsnøytral offentlighet. En politikk for et tros- og livssynsåpent samfunn tilrettelegger aktivt og åpner opp for religion og livssyn i ulike offentlige rom.

Kirkemøtet vil likevel anføre at NOU 2013: 1 legger en overraskende ensidig kognitivt og aktivitetsbasert forståelse av religion til grunn. Religion er mer enn en gruppe mennesker som slutter seg til samme tro og oppfatning om de store eksistensielle spørsmålene, og mer enn summen av aktiviteter i et trossamfunn. Kirkemøtet vil understreke at religion blant annet også er kultur – taus så vel som artikulert, riter, praksiser, tradisjoner, opplevelser, holdninger, emosjoner, sanselige erfaringer, normgrunnlag, verdisystemer og individuelle og kollektive identiteter. Utvalgets reduksjonistiske tilnærming til religion rammer ikke bare kristen religion, men også andre religioner. Utformingen av en mer helhetlig tros- og livssynspolitikk må basere seg på en bredere religionsforståelse.

Det er viktig at offentlige myndigheter viderefører en aktiv støttende tros- og livssynspolitikk som i større grad enn i dag må likebehandle ulike tros- og livssynssamfunn. Kirkemøtet understreker at for å få en større grad av likebehandling i et tros- og livssynsåpent samfunn, bør politikken i hovedsak legge vekt på å lage rammevilkår som tilrettelegger for *utviding* av religions- og livssynsnærvær på ulike samfunnsområder. Et tros- og livssynsåpent samfunn bygges best ved at gjeldende ordninger og tros- og livssynsmessig tilstedeværelse i større grad *utvides* til å inkludere et mangfold av tros- og livssynsaktører, og ikke ved å *redusere* nærværet til Den norske kirke.

Kirkemøtet stiller seg bak utvalgets 8 prinsipper for en menneskerettsbasert, aktivt støttende og ikke-diskriminerende tros- og livssynspolitikk hvor alle må akseptere å bli eksponert for andres tros- og livssynsuttrykk i det offentlige rom.

Kirkemøtet mener også *flere* vesentlige faktorer bør tillegges vekt i utformingen av en mer helhetlig tros- og livssynspolitikk. Også internasjonale urfolkskonvensjoner, landsdekkende tilstedeværelse, oppslutning som majoritetstrossamfunn og bredde i kompetanse er vesentlige faktorer det må tas hensyn til i utformingen av den offentlige tros- og livssynspolitikken. Historie og kulturell kontekst bør også reflekteres.

Et religions- og livssynsåpent samfunn anerkjenner at tros- og livssynssamfunn er samfunnsinstitusjoner som opprettholder, bygger og utvikler kultur og fellesskap. Kirkemøtet mener at en aktivt støttende tros- og livssynspolitikk må legge til rette for at tros- og livssynssamfunn får bidra til integrering, verdier og kollektiv mening som et pluralistisk samfunn er avhengig av.

Et samfunn som forstår seg selv som tros- og livssynsåpent, åpner rom som Den norske kirke og andre tros- og livssynssamfunn med frimodighet kan gi innhold og retning. Det vil Den norske kirke gjøre i dialog og samarbeid med andre tros- og livssynssamfunn.

3. Kirkemøtet ber Kirkerådet vedta et hørings svar til høringen om NOU 2013: 1 *Et livssynsåpent samfunn* på sitt møte i september 2013. Kirkerådets hørings svar bør forankres i tidligere, relevante kirkemøtevedtak, komiteens merknader og hørings svarene fra de kirkelige høringsinstansene.